

og Forstaaelse, forekommer det mig meget heldigt, at man gør det. Jeg kan tale lidt med derom, efterdi jeg i en lang Aarrække har haft med Skytter og Skytteforeninger at gøre og derfor meget vel ser, hvilken stor Betydning der vil ligge i en Forbindelsen mellem Hæren og Skytterne.

Det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) havde stillet et Forslag om at bevilge $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Anvendelse til Fremme af Fredsbævgelsen. Det er jo allerede fra forskellige Sider, bl. a. af den højt-ærede Konseilspræsident, udtalt, at som Forholdene ligge i Øjeblikket, ser man ikke ret, hvorledes man skulde finde en nyttig Anvendelse for disse Penge. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg meget sympatiserer med den Tanke, der ligger bag ved dette Forslag. Jeg finder det ganske rigtigt, at smaa Stater, ogsaa vi, paa enhver Maade og ved enhver Lejlighed tilkendegive, at de gerne ville være med til at fremme Freds- og Voldgiftsbævgelsen, fordi vi gerne saa, at det i det lange Løb kom dertil, at de internationale Tvistigheder kunde afgøres ad den Vej — ja, vi saa selvfølgelig ogsaa gerne, at det kunde ske i det korte Løb. Men som Forholdet ligger i Øjeblikket, vide vi med Sikkerhed, at det er umuligt; derom har jeg udtalt mig tidligere, og det ligger ogsaa klart bevist derigennem, at vi ikke have kunnet faa sluttet bindende, forpligtende Voldgiftstraktater med andre end med Holland, Portugal og Italien. Jeg tænker mig, at et Forslag af denne Art senere vil kunne genopstaa, muligvis med en anden Sum, og skulde et saadant Forslag komme frem igen, vil jeg for mit Vedkommende meget gerne være med til at støtte det.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte i Gaar, at de sagkyndige — og det vil altsaa i denne Forbindelse sige de militært sagkyndige — ikke skulle afgøre, hvilken Politik et Land skal føre. Nej, det er fuldkommen rigtigt, Ansvaret herfor og Retten til at træffe Bestemmelse i saa Henseende paa-hviler Regering og Rigsdag. Jeg har heller aldrig udtalt mig imod denne Betragtningens Rigthighed. Jeg kan derfor ogsaa lejlighedsvis tilbagevise som uberettigede de Udtalelser, som blev fremsatte af det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), da han sagde, at militært Overmod kunde føre Landet ud i ulykkelige politiske Forhold. Der findes aldeles intet militært Overmod herhjemme hos os. (Stemmer: Aah!) Aldeles intet! Og det er under enhver given

Situation den ansvarlige Regering, der skal træffe Bestemmelse om, hvordan Landets Politik skal føres, og hvilke Midler der skal sættes ind paa at følge denne Politik, og Hæren og de militære sagkyndige skulle i denne Henseende ikke have nogen som helst Indflydelse. Men, forekommer det mig, er først en Gang Linierne i politisk Henseende optrukne, er man først enig om, hvad Formaålet for vor Udenrigspolitik skal være, da indtræder det Øjeblik, hvor den militære Sagkundskab maa tages med paa Raad. Og i den nævnte Henseende er der jo fuld Enighed mellem alle Partier i Salen og har været det længe, ogsaa før Systemskiftets Tid, nemlig Enighed om, at vi skulle føre en absolut, en streng og en til alle Sider ligelig gennemført Neutralitetspolitik. Den samme Enighed har været til Stede blandt Flertallet af Forsvarskommissionens Medlemmer, og den hersker selvfølgelig ogsaa i dette høje Ting. Men naar man i Flertallet i Forsvarskommissionen og tillige blandt Flertallet i dette høje Ting er enig om, at en saadan Politik ikke kan ventes respekteret, medmindre den støttes af et Forsvar, der kan sætte os i Stand til at gøre os Haab om ogsaa at kunne afvise forsættelige Krænkelser af Neutraliteten, da indtræder, som jeg siger, det Øjeblik, da Sagkundskaben maa tages med paa Raad.

Der foreligger jo mangfoldige og sammestemmende Udtalelser fra sagkyndig Side til Oplysning i saa Henseende. Det ærede Medlem har ogsaa selv som Forsvarsminister rettet en Henvendelse til Generalstaben for at søge oplyst, hvorledes det angivne Maal kan naas, og paa denne Foranledning er den tidt omtalte Skrivelse fra Generalstaben af 4. August fremkommen. Denne Skrivelse, som har givet Anledning til, at man har antaget, at Sikringen mod en Overrumpling af Hovedstadens Landside og Sikring for Mobilisering kunde opnaas ved Hjælp af Fløjforterne og en Styrke paa 24,000 Mand, skal jeg — jeg omtalte den allerede forleden Dag, da jeg havde Ordet — ikke komme nærmere ind paa, men blot erindre om, at det samtidig var angivet, at andre og lige saa nødvendige Opgaver ikke kunde løses paa denne Maade. Og det maa, efter min Formening, heller ikke glemmes, at denne Styrke paa 24,000 Mand, som Generalstaben altsaa angiver som nødvendig, naar der ikke i Forvejen er tilvejebragt faste Værn, skal være til Stede, saa snart Overrumpling kunde befrygtes, og at den ikke først kan tilvejebringes ved Mobiliseringen, allerede